

«ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΩΡΑ»

Βρισκόμαστε ίσως στην πλέον κρίσιμη στιγμή της διαπραγμάτευσης με τους θεσμούς. Στο πλαίσιο της δημόσιας συζήτησης για τις προϋποθέσεις της συμφωνίας, το ασφαλιστικό αναδεικνύεται ως το σημείο «αγκάθι» για να ολοκληρωθεί η συμφωνία. Και όχι άδικα...

Δυστυχώς σήμερα πληρώνουμε τις αποφάσεις που λάβαμε πριν 20 χρόνια, όταν η ελληνική κοινωνία, άκριτα, οδηγούμενη από λαϊκιστικές φωνές, απαξίωσε στην πράξη για παράδειγμα, τις προτάσεις της επιτροπής Σπράου (ποιος τον θυμάται σήμερα, άραγε;). Και τότε γινόταν η ίδια δημόσια συζήτηση όπως και σήμερα. Συζήτηση, για ένα βασικό σύστημα λειτουργίας της κοινωνίας μας, το οποίο βρισκόταν και τότε υπό κατάρρευση. Τα ποσοτικά στοιχεία λένε ότι κάθε χρόνο η χώρα δαπανά περί τα 28 δισ. για συντάξεις.

Από τις αρχές της δεκαετίας του '90 που αναδείχθηκε το πρόβλημα, τα ασφαλιστικά ταμεία δεν μπορούν να καλύψουν τη συγκεκριμένη δαπάνη. Η λύση; Αντί κάποιος να σκεφθεί την ανάπτυξη της χώρας, που θα δημιουργούσε πλήθος θέσεων εργασίας και θα συνέβαλλε καταλυτικά στη βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος, αποφάσισε την εύκολη λύση: δανεισμός για την κάλυψη των ελλειμμάτων, άρα ευθεία υπονόμευση του ίδιου του συστήματος και κατ' επέκταση της κοινωνίας.

Αντί οι κυβερνώντες τη χώρα να ενισχύσουν έμπρακτα το επιχειρείν και ειδικά τη μεταποίηση, για να εξασφαλίσουν τις πολυπόθητες εισφορές προς τα ασφαλιστικά ταμεία, οδήγησαν τη χώρα σε αποβιομηχάνιση και την ώρα της κρίσης, την ανεργία σε δυσθεώρητα ύψη.

Επιπλέον, τα απολογιστικά στοιχεία για την περίοδο 2010-2015, μας πληροφορούν ότι η χώρα δαπάνησε περισσότερα από 100 δισ. για να καλυφθούν οι συντάξεις. Αν προσθέσουμε στα παραπάνω και το γεγονός ότι, με αφορμή την οικονομική κρίση και τη διαρκή ύφεση, αναμένεται τα επόμενα χρόνια να συνταξιοδοτηθούν περί τους 280 χιλ. ασφαλισμένων, τότε η κατάσταση δεν είναι απλά κρίσιμη, αλλά εξόχως δραματική.

Κινδυνεύοντας να γίνω κουραστικός, θα κάνω έκκληση για ακόμη μια φορά προς τους υπεύθυνους κυβερνητικούς λειτουργούς να υποστηρίξουν και μάλιστα κατά προτεραιότητα την παραγωγική ανασυγκρότηση της πατρίδας μας. Για μια χώρα με τα χαρακτηριστικά της Ελλάδας, η ύπαρξη ενός ισχυρού δευτερογενούς τομέα αποτελεί προϋπόθεση ισόρροπης ανάπτυξης και κοινωνικής συνοχής. Ειδικά ο ρόλος της μεταποίησης στην περιφερειακή ανάπτυξη, ήταν και παραμένει καταλυτικός. Δυστυχώς, μετά από έξι χρόνια αφόρητης πίεσης λόγω της οικονομικής κρίσης, η Ελλάδα παραμένει η μοναδική χώρα στην Ευρώπη που αδυνατεί να υποστηρίξει έμπρακτα την εγχώρια βιομηχανία. Κι αυτό διότι δεν έχει γίνει βίωμα ούτε στις κυβερνήσεις της χώρας, ούτε στην ελληνική κοινωνία, ότι χωρίς παραγωγική βάση, η Ελλάδα δεν μπορεί να έχει ανάπτυξη, πολύ περισσότερο μακροχρόνια ανάπτυξη. Η άρνηση, ουσιαστικά, υποστήριξης με τρόπο ρεαλιστικό της μεταποίησης στη χώρα, την έχει οδηγήσει ένα βήμα πριν την καταστροφή. Κλαδικές βιομηχανικές πολιτικές, μείωση του κόστους ενέργειας, παροχή ρευστότητας από το τραπεζικό σύστημα στις υγιείς επιχειρήσεις, ενίσχυση της καινοτομίας και της μεταφοράς τεχνολογίας, απλοποίηση νομοθετικού πλαισίου για την επιχειρηματικότητα, πληρωμή των οφειλών του κράτους προς τις επιχειρήσεις, είναι μερικές από τις βασικές προϋποθέσεις για την ανάπτυξη και την ανάταξη της οικονομίας μας.

Μιας ανάταξης, που θα έχει ως πρώτη προτεραιότητα τις επενδύσεις και τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας. Είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να λυθούν μεγάλα προβλήματα της χώρας μας, όπως το ασφαλιστικό.

Του **Αθανάσιου
Σαββάκη**
Προέδρου Συνδέσμου
Βιομηχανιών
Βορείου Ελλάδος